

Resse de Montbau

Revista independent d'Horta Guinardó
Número 4
Any 2 Època IV
Setembre 2018

SUMARI

ARQUITECTURA

Camins d'elefants

El parque del laberinto

POESIA

Les Periférikas

#FotoMontbau

Montbau, víctima d'instagramers

Fora de la maleta

HARMONIA

Ser voluntario en una protectora de animales

Gent del barri, Agenda i Notícies

Montbau? És una parada de metro, no?

Sí, és el lloc on no hi ha res entre l'hospital i el campus universitari.

Georgina Gerónimo

RESSÒ DE MONTBAU

Revista independent
d'Horta Guinardó
Número 4
Any 2 Època IV
Setembre 2018

EQUIP DE REDACCIÓ

Jordi Díaz
Guille Garcia
Tony Mateo
Marina Marzá
Neus Moyano
Núria Planchart
Aleix Porta
Laura Rio
Anna Roman
Marta Sánchez
Jordi Selma
Narcís Serrats

COORDINACIÓ

Neus Moyano

COL-LABORADORS HABITUALS

Tony Mateo i
Cristina Puigdomènech:
Associació de Veïns

Jordi Díaz:
Ciència, tecnologia

Aleix Porta (Sala Polivalent
de Montbau):
Fotografia

EDICIÓ I CORRECCIÓ

Marta Hernández Pibernat

DISSENY GRÀFIC I MAQUETACIÓ

Jordi Selma
Guille Garcia

PUBLICITAT I ESPONSORITZACIÓ

Narcís Serrats
639 77 13 62
associacioveïnsmontbau@
hotmail.com

CARTES DELS LECTORS

Si voleu col·laborar en la revista, fer-nos arribar comentaris, queixes, fotos antigues o curioses del barri, etc., us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant l'adreça de correu electrònic info@ressomontbau.cat i el telèfon de l'Associació de Veïns, 639 77 13 26

DISTRIBUCIÓ DE LA REVISTA

La revista es distribueix gratuïtament a casa vostra. A més a més la podeu trobar a la Biblioteca Albert Pérez i Baró, al Local Social i a la Sala Polivalent de Montbau.

NOTA DE LA REDACCIÓ

La responsabilitat dels articles i les opinions publicats correspon de manera única i exclusiva als seus autors.

DIPÒSIT LEGAL

B-18795-2017

ISSN

2565-1706

IMPRESSIÓ

DBcoop

TELÈFONS D'INTERÈS

Associació de Veïns
93 428 29 34
CAP Sant Rafael
93 428 95 41
Farmàcia Esplanada
93 428 27 29
Farmàcia Esquerrà
93 428 39 95
Farmàcia Ortopèdia
Montbau
93 428 01 94

PORTADA

Il·lustració de ortada
Georgina Gerónimo, 2018

Il·lustració de contraportada
Lucía Gómez Serra, 2018

Amb la col·laboració de

Ajuntament de
Barcelona

Districte
d'Horta-Guinardó

ÍNDEX

EDITORIAL

ARQUITECTURA

Els camins dels Jardins Pedro Muñoz Seca
Fotos: **Emma Agea Merino**
Text: **Brigada de jardineria de Montbau de Parcs i Jardins, I. M.** 03

Camins d'elefants
Per **Núria Planchart** 05

El Parque del Laberinto
Per **Cecilia de Puig** 06

POESIA

Las Periférikas
Pel **grup Las Periférikas** 09

Una lluitadora per un barri més digne
Per **Neus Moyano** 10

Ciència s'escriu amb c de... dona!
Per **Jordi Díaz** 12

Montbau, víctima dels instagramers
Text: **Bernat Amate**
Il·lustracions: **Georgina Gerónimo** 14

Fora de la maleta: Djoko, djoko!
Per **Mercè Pitarch i Rufo Seligrat** 16

Foto Montbau
Per **Els Manga, de l'escola Els Pins** 18

HARMONIA

Gent del barri: Empresàries a Montbau
Per **Marta Sánchez** 20

Ser voluntario en una protectora de animales
Per **Stéphanie Román** 25

Mujeres, desigualdad y salud mental
Per **Laura Río Martínez** 27

Les vacunes
Per **Elena Bonilla, infermera del CAP Sant Rafael** 29

Vine a l'espai Social de Montbau, un espai obert a grans i petits
Per **Fundació Catalunya La Pedrera** 30

NOTÍCIES

Notícies del barri
Per **Núria Planchart** 32

Agenda
Per **Marina Marzá i Narcís Serrats M.** 34

BÚSTIA OBERTA

Qui va ser Joana Alemany, que dona nom a un dels carrers de Montbau?
Per **Gina i Lila Pla Alemany** 36

CRIDAR - CALLAR - LLUITAR - ESTIMAR - ABRAÇAR - RESPECTAR - CRIDAR - AIXECARSE - RESPIRAR - CRIDAR - LLUITAR... I SEGUIR LLUITANT..

Lluitar pel respecte, lluitar per no abandonar, lluitar per tu i lluitar per elles, lluitar per poder tornar sola a casa sense por, lluitar per rebre el mateix reconeixement que ells, lluitar per estimar sense condicions, lluitar per trobar la força per tornar-se a aixecar, lluitar contra les etiquetes, lluitar per ser lliure...

Quan vam decidir que aquest número de la revista seria per retre homenatge a les dones, en un primer moment em vaig preguntar si les paraules d'aquest editorial no es perdrien enmig d'un paisatge desgastat, un paisatge que de tan vist ha perdut interès i ja no ens toca l'ànima ni el cor. Quantes vegades s'ha parlat de les dones, del feminisme, de la igualtat, en un discurs que pot semblar que ha esdevingut massa recurrent i que potser ha perdut l'atenció i el compromís que mereix. Però llavors, pocs dies després, la realitat es presenta tal com és, sense filtres, sense pròlegs, i de nou, davant les agressions violentes i intimidatòries de certs animals i sobretot davant de sentències que en si mateixes esdevenen un atac contra totes les dones d'aquest país, veus que no, que no hem cridat prou, que no hem lluitat prou. I veus que ens hem de seguir rebel·lant contra aquest sistema caspós, més propi del segle passat que d'aquesta

era que obre els braços a la igualtat i a la llibertat a parts iguals, sense condicions. Des d'aquí, des del *Ressò de Montbau*, volem retre homenatge a totes les veïnes que han fet i fan molt per aquest barri, volem manifestar el nostre desconcert quan descobrim que cap carrer del nucli residencial de Montbau porta nom de dona i que els dos únics que estan dedicats a figures femenines (i un és per petició ciutadana) són al recinte de Mundet. També volem fer palès el nostre desacord quan veiem que inclús la biblioteca de Montbau, resultat de la grandiosa tasca dels seus fundadors, Salvador Segarra i Esther Carvajal, va ser batejada «en masculí»; aquesta biblioteca no hauria estat possible sense la inestimable col·laboració de les nostres veïnes montbauenques Isabel Pérez, Amparo Vivas, Isabel Corral, Àngels Girona, Pilar Martín, Rosa Macau, Mercedes Monge, Roser Verge i Carmen Sobrevila.

Reivindiquem el paper de les dones al barri, a la ciutat, a la societat; un paper clau, per avançar, per canviar, per moure'ns. La lluita encara serà llarga, els canvis probablement seran massa lents i petits, però des d'aquí us animem a fer de Montbau un barri feminista, respectuós, lliure i democràtic.

Els camins dels Jardins de Pedro Muñoz Seca

Brigada de jardineria de Montbau de Parcs i Jardins, I.M.

Fotografies: Emma Agea Merino

Aquests jardins són entre el passeig de la Vall d'Hebron, el carrer Arquitectura i el Pla de Montbau, i estan dedicats a un conegut autor de comèdies teatrals afusellat durant la guerra civil.

Hi podem trobar arbres singulars, com ara una noguera negra que dona unes nous molt grosses, però que no són comestibles, una filera de ginkgos que voreja un dels camins i uns cedres de gran alçada que envolten una zona central amb bancs i jocs infantils.

A la part inferior dels jardins, una escala ens porta cap a l'entrada del metro de la L3. Aquesta és una zona per on passa molta gent, ja que connecta els blocs d'habitatges de la zona alta de Montbau amb el transport públic situat al passeig de la Vall d'Hebron.

La necessitat d'estalviar temps i les presses fan que hi hagi persones que escurcin camí passant per les zones de gespa. Aquesta acció repetida al llarg del temps ha creat uns camins sense vegetació de difícil regeneració, degut al constant trepig.

Al mes de novembre de l'any passat la tècnica de barri va fer arribar a Parcs i Jardins una petició de l'Associació de Veïns per reparar

ELS CARRERS I ELS PARCS SERAN SEMPRE NOSTRES!

A MONTBAU MOLTS VEÏNS I VEÏNES FEM LA BAIXADA DEL PARC MUÑOZ-SECA DEL CANTÓ DE POESIA PEL CAMINET DE TERRA QUE ENTRE TOTS NEM ANAT OBRINT I mantenint arribó el nostre pas i que s'ha anat fent popular. Aquesta dreuera ens evita un llarg rodeig que duplica la distància quan anem amb pressa camí del metro o l'autobús. També és divertit pels més petits explorar aquest "petit bosc" on hi ha caus d'animals i flora diversa i és una oportunitat quotidiana de descobriment de la natura.

L'Ajuntament ha tomat altra vegada, a través de 'Parcs i Jardins', a plantar-nos arbustos just enmig del nostre petit camí per impedir que hi continuem passant (i això provoca que la gent en vagi obrint d'altres desordenadament i es malmeti tot l'espai de gespa).

Creiem que CAP ADMINISTRACIÓ NO HA DE CENSURAR NI ENS HA D'IMPEDIR EL PAS PER UN CAMÍ QUE LA COSTUM POPULAR HA CONSTRUÏT. Ja siguin camins antics de gran recorregut o petits corriols, jardins o dreueres, els ha traçat dia a dia la tradició de molts veïns i veïnes.

TORNAREM A RECONSTRUIR EL NOSTRE CAMÍ LES VEGADES QUE CALGUI!

Col·lectiu Llibertat de Camins

aquests camins plantant arbustos que dificultessin el pas i dissuadissin la gent de seguir travessant la gespa.

Al febrer en vam poder fer una plantació recuperant exemplars procedents de les obres de millora que s'estaven portant a terme al carrer Harmonia. Aquests arbustos eren més grossos que els que ens servien de compra als viviers; d'aquesta manera no es perdia vegetació, sinó que es recuperava en un altre espai, i a més aquests exemplars oferien més volum i impedièren millor el pas de la gent. Els arbustos van ser arrencats fins a quatre vegades i llençats arreu. Cada vegada es

van recuperar i plantar de nou, fins que es va prendre la decisió de no continuar, ja que la brigada de manteniment de jardineria no podia dedicar tant de temps a una mateixa tasca. Fins i tot, anecdòticament, va aparèixer un «Col·lectiu Llibertat de Camins» que reivindicava la creació d'aquests camins de pas.

A l'abril, aquesta problemàtica es va tractar al Consell de Barri. Els veïns van tornar a demanar que es tanqués del tot aquest camí. Tant el gerent del Districte com Parcs i Jardins van estar d'acord a tornar a insistir per recuperar aquest espai.

Al maig, gràcies a les obres d'instal·lació d'un ascensor al carrer de la Mare de Déu dels Àngels, es van recuperar uns arbustos de l'espècie *Viburnum odoratissima*, de grans dimensions, quasi arbòries, i es van trasplantar al llarg dels camins fets al jardí. La seva mida feia gairebé impossible que es poguessin arrencar. Per a aquesta operació es van haver de podar força i el seu aspecte actual és de poca vegetació. Caldrà esperar un temps, fins que arrelin bé al nou lloc i hi comencin a brotar branques i fulles, perquè arribin a la mida original. Llavors cobriran tot l'espai fent una barrera i no deixaran espai de pas.

Finalment, al juny el Districte va instal·lar un altre banc a l'inici del camí per bloquejar-ne del tot l'accés i l'espai es va ressemblar perquè tornés a estar verd i cobert de gespa, com era en un principi.

Malauradament, uns quants dies després uns vàndals van tornar a arrencar un grup d'arbustos que hi havia al costat i els van llençar arreu, per poder seguir passant pel parterre. Aquests arbustos es van recuperar en part i es van tornar a plantar.

Amb totes aquestes accions esperem que aquests camins hagin desaparegut i formin part de les històries del barri.

ESPLANADA 7
Llibres i papers

C/Pla de Montbau,7
Telèfon i Fax: 93 428 09 96
montbaupapers@gmail.com

BENLLIURE 15
Llibres i papers

C/Benlliure, 15
Telèfon: 93 428 21 04
Fax: 93 428 09 96
montbaupapers@gmail.com

**Fotocòpies-Escàner
Impressions (JPG/PDF):
des de pen drive/correu electrònic
Enquadernacions en espiral
Plastificacions-Fax
Objectes de regal
Treballs d'impremta**

CAMINS D'ELEFANTS

Núria Planchart

De vegades la planificació d'un determinat espai verd no té en compte l'ús que es fa d'aquell espai; de vegades aquest ús canvia, a causa per exemple del canvi d'ubicació d'una parada de bus, o de vegades l'ús té a veure amb la ubicació, posterior a la creació de l'espai verd, d'un equipament concorregut que no estava previst. Hi pot haver diferents motius que provoquen l'aparició dels camins d'elefants o les línies del desig.

Aquests camins són aquells que es creen a partir del pas reiterat de persones que decideixen trencar la norma de fer servir el pas que s'ha determinat per a aquesta finalitat i en lloc d'això passen trepitjant l'espai verd, perquè és la manera d'arribar al seu objectiu d'una manera més ràpida o simplement perquè el camí és més curt. Possiblement podem titllar aquesta conducta d'incívica o desconsiderada, perquè malmet la bellesa d'un espai que s'ha creat per al gaudi de tots. Segurament, també podem pensar que tampoc costa tant passar pel camí que està marcat, ja que anant per l'espai verd només es guanyen uns quants metres i uns escassos segons. I tots aquests arguments són indiscutiblement certs.

La tendència a utilitzar drecceres és ben coneguda. I també és cert que aquesta ten-

dència sorgeix de manera natural i que sembla inversemblant que ens entossudim tant a obviar-la o a lluitar-hi en contra. És a dir, si la tendència d'un nombre elevat de persones és la de passar per un espai determinat, tot i que no sigui el camí establert, per què no hi fem un camí? I aquests arguments també són indiscutiblement sòlids.

Estem davant d'una d'aquelles situacions en què defensors i detractors tenen arguments totalment vàlids per aferrar-s'hi i no moure-se'n. I a partir d'aquests posicionaments arribem als extrems (que ja se sap que no són mai bons). Uns destinen grans quantitats d'energia i de diners a posar elements dissuasoris (plantació reiterada de plantes i arbustos amb l'objectiu d'impedir el pas) i els altres els arrenquen, simplement per posar de manifest que tenen raó.

Els camins d'elefants o línies del desig són molt antics i sabem que se'n creen a moltes ciutats europees. Ja hi ha llocs, com Copenhaguen, que fan una observació del comportament de les persones en un espai determinat abans de planificar els recorreguts. Aquesta seria una bona solució!

**SOM L'AGÈNCIA DEL BARRI
T'AJUEM A VENDRE O LLOGAR EL TEU PIS**

Assessors
serveis immobiliaris
931 896 434
assessorsbcn.com

venda
lloguer
administració
de finques

El parque del laberinto

Cecilia de Puig

Fotografies: Cecilia de Puig

De vez en cuando voy al Parque del Laberinto y todo son recuerdos, olores, sensaciones, escondites.

Por aquel entonces tenía seis años. Y para mí el fin de semana era siempre único. En primavera, mi madre hacía tortilla de patata y carne empanada y nos íbamos a la casa grande, a pasar el día con la familia. Los primeros brotes de las gardenias, el olor del boj, las camelias, todo tan cuidado gracias a Manel. Paseaba por aquel jardín inmenso sin ser consciente de su belleza. Nos perdíamos entre los entresijos de los cipreses recortados para llegar al laguito y buscar lagartijas y después subir al *safareig gran*, para ver si había sapos o algún animal muerto en aquellas aguas verdes donde no se veía el fondo.

En verano nos instalábamos varios días y el recorrido por todas las zonas de aguas era lo mejor.

Tras el desayuno íbamos a la Font del Pelicà, llena de plantas acuáticas y con muchos peces que se escondían entre ellas. Había otra fuente, subiendo a mano izquierda antes de llegar a la Plaça dels Lleons; allí el agua no paraba de manar y caía al suelo haciendo un reguero en el que la

tierra se convertía en barro; me podía pasar horas haciendo pastelillos de barro con un palo y poco más. Después mi padre nos llevaba al *safareig dels peixos* (el que sale de la Plaça dels Lleons), y allí nos metíamos para aprender a nadar. ¡Y corríamos, y nadábamos a toda marcha! Dentro había muchas culebras finas como espaguetis y evidentemente cuando las veíamos buscábamos las escaleras como locos para salir de allí. Llegaba la tarde, de calor y silencio. En el estanque redondo que había delante de la fachada de la casa, los renacuajos eran nuestra distracción; mientras, sonaba de fondo en la radio aquel programa de Elena Francis, aún recuerdo la música. Otro lugar especial eran los lavaderos. Ahí el color y el olor está en mi recuerdo.

gábamos de la fruta mas dulce y sabrosa.

Grandes lavaderos grises, el jabón, la ropa sumergida y ondulante.

En otoño volvíamos con la tortilla, ahora con naranjas o mandarinas. Jugar al escondite entre las columnas de los templetes al sonido de mis hermanos contando hasta veinte y luego probar los madroños (¡qué pastosos son!). No sé si aún está el madroño... Coger piñas y comer piñones a golpe de piedra en el *bosquet* bajo la atenta mirada de Homero. A última hora nos acercábamos a la higuera y nos prin-

Recuerdos, recuerdos de la infancia que todos llevamos dentro. No importa si son de aquí o de allá. Pero al fin son momentos que tengo la suerte de volver a oler, ver y sentir mientras escribo. No había móviles, ni Instagram para compartir tu día a día. Quedan cuatro fotos ya amarillentas de esa época que con los años valoro cada vez más.

Ahora cuando voy disfruto de cada esquina, aunque todo está diferente –espacios que eran bosques, hoy son lugares ajardinados–, pero la esencia siempre está viva, ahí. Entonces, cuando comienzo a subir hacia los templetes, de nuevo me seduce la entrada del Laberinto: «Entra, saldrás sin rodeo, el laberinto es sencillo, no es menester el ovillo que dio Ariadna a Teseo.» Llegar sin equivocarme al estanque

Una anècdota

El día que mi madre nació, llegó la luz eléctrica a la casa. Era julio de 1930.

(gracias a mi madre, que lo puede hacer con los ojos cerrados) y ver a Eco y Narciso que esperan después de tantos años en su romántica gruta.

Desde 1971, el parque y los jardines están abiertos al público. Espero que mis recuerdos formen parte de vuestros paseos.

Cómo llegar

La familia Desvalls pasaba los veranos y muchos fines de semana en la casa y los jardines..., pero llegar no era cosa fácil. Desde Urquinaona con la línea roja hasta Lesseps, para coger el tranvía número 26 y bajar en «Los Penitentes», y desde allí en tartana, entre campos y viñedos.

Un poco de historia

Joan Antoni Desvalls y de Ardena inició en 1790 las obras de construcción del Laberint d'Horta. La construcción se realizó en diversas etapas, dirigidas por Domenico Bagutti, arquitecto y escultor. En 1880 se completó el Parque del Laberinto tal y como se conoce actualmente, con los jardines, fuentes y canales y la casa con la antigua Torre Subirana. El señor Desvalls fue gran amante y conocedor de las ciencias de la hidrostática y la estática, de las cuales impartía clases en la Academia de Barcelona. Cuentan que concibió la maqueta del parque para hacer más agradable a sus alumnos el estudio de la hidráulica.

PINTXO SOLIDARI

Diumenge 7 d'Octubre

12h Pla de Montbau, part baixa

Vine a tastar pintxos navarresos a 1€ pel manteniment de La Casa dels Xuklis

SERVEI DE BAR A PARTIR DE LES 11h
METRO L3 MONTBAU
BUS 27, 60, 76, H4, V21, B19, N4

Col·labora: Penya Gastronòmica Casa de Navarra, AEGI, ANAC, Grup Taliska, El Bosc, etc.

Patrocina: Associació Catalana d'Alimentació Conscient, Fàbrica Horitzontal, Canaliculera Joan Super Canals.

FESTA MAJOR DE MONTBAU 2018

AFANOC ROCK

Dissabte 29 de Setembre

21.30h Pla de Montbau, part baixa

LA KOZMIC BAND
Tribut a Janis Joplin

THE MOTHERFUCKER ORQUESTRA
Versions de Rock

BANDA TRIBUT DE ROCK NACIONAL

SERVEI DE BAR A PARTIR DE LES 21h
METRO L3 MONTBAU
BUS 27, 60, 76, H4, V21, B19, N4

Patrocina: Olla Social, La Casa, Sentit, Bosc, Bosc, C.M. Food, Restaurant Crànic, Canaliculera Joan, Fàbrica i Pastisseria Pulp, Club de Alimentació Conscient, Col·labora: RYM, David Taliska.

GRAN BOTIFARRADA POPULAR

Dissabte 6 d'Octubre

20h Pla de Montbau

22.00h BINGO

22.30h MALA VIDA

VERSIONS POP-ROCK ESPANYOL

01.00h DJ RESIDENT ROBERT

SERVEI DE BAR PRO FESTA MAJOR
METRO L3 MONTBAU
BUS 27, 60, 76, H4, V21, B19, N4

Patrocina: Olla Social, La Casa, Sentit, Bosc, Bosc, C.M. Food, Restaurant Crànic, Canaliculera Joan, Fàbrica i Pastisseria Pulp, Club de Alimentació Conscient, Col·labora: RYM, David Taliska.

FESTA MAJOR DE MONTBAU 2018

Vivim en una societat contaminada pel patriarcat i caminar pels carrers de Barcelona significa trepitjar dia rere dia masclisme, amb l'aire ple d'estereotips, estigmatitzacions, prejudicis que cauen directament sobre les dones i se'ls enganxen.

Vivim sotmeses a aquest sistema i en som les víctimes. És difícil caminar sola de nit o per carrers poc freqüentats, ja que la por de no arribar a casa en moltes ocasions ens guanya.

Si passegem pels carrers de la ciutat podem arribar al barri de Montbau, on unes quantes dones joves vam voler ajuntar-nos per aportar el nostre granet de sorra al moviment feminista i contribuir a erradicar l'opressió patriarcal, així com apoderar-nos i tenir un espai on puguem sentir-nos lliures. Així és com apareix aquest col·lectiu feminista dels barris de Montbau i Sant Genís dels Agudells, Las Periférikas.

El nom sorgeix tant de la nostra situació geogràfica, ja que Montbau i Sant Genís dels Agudells són a la perifèria de la ciutat de Barcelona, com de la nostra situació com a dones, perquè, tal com hem explicat, els homes són al centre a causa de l'existència i l'opressió del patriarcat, mentre que les dones som a la perifèria del sistema.

Creiem en el feminisme com a eina per poder donar pas a la igualtat de gènere, per poder crear un espai entre totes on ens sentim còmodes i lliures per ser com som, sense cap eix transversal que ens oprimeixi. És per això que estem molt contentes de poder presen-

tar-nos al barri, d'haver creat aquest espai, per poder fer un pas endavant en la lluita feminista dins del barri.

Nosaltres, Las Periférikas, som un col·lectiu feminista no mixt. És a dir, el motor d'aquest col·lectiu som les mateixes dones, ja que la lluita principalment és nostra i l'hem de protagonitzar nosaltres, que som les que patim aquesta opressió. A més, cal destacar que és un espai de cures, que hem intentat crear un espai on totes ens puguem sentir còmodes envoltades de les nostres companyes.

Tenim ganes de fer barri a través del feminisme, d'obrir-nos, de poder oferir-vos xerrades plenes de contingut, realitzar tallers, crear debats..., per poder sensibilitzar-nos totes juntes i reflexionar sobre el masclisme, el sexisme i la presència tan notable del patriarcat. Volem arribar a totes i cadascuna de les persones que formen part del barri, així com també volem que el barri sigui un espai segur per a totes, de manera que puguem deixar de banda la por quan passegem pels carrers de Montbau.

UNA LLUITADORA PER UN BARRI MÉS DIGNE

Neus Moyano

Manifestació a la plaça Sant Jaume, 1977. Foto: Josep Parer, Arxiu Municipal Horta-Guinardó

Em trobo amb María Jesús Izquierdo, professora de sociologia a la UAB, a casa seva. Viu en una caseta envoltada de jardí, dels espais verds que ella mateixa va reivindicar per al seu barri, el Parc de la Vall d'Hebron.

La Maria Jesús va ser una de les protagonistes de la lluita per la dignificació dels nostres barris. M'han advertit que és una dona amb les idees clares, i jo ho he pogut constatar.

Vàreu fundar la Vocalia i l'Associació de Dones del Parc de la Vall d'Hebron cap a l'any 1974 o 1975, quan encara no havien arribat els ajuntaments democràtics.

Sí, vàrem fundar l'Associació de Dones per tenir independència respecte a l'associació de veïns per a les activitats que muntàvem. A l'Associació de Dones i a la Vocalia érem les mateixes.

Des de l'associació fèiem berenars per agrupar les dones, amb xerrades bàsicament

sobre educació i planificació sexual. Com a vocalia, estàvem totes vinculades a les reivindicacions urbanístiques del barri que van culminar l'any 1977.

La María Jesús es refereix a l'aprovació d'un pla parcial per l'Ajuntament de Barcelona l'any 1964, que va ser declarat il·legal en consell de ministres l'any 70. Amb aquest pla, l'Ajuntament de l'alcalde Porcioles (que ho va ser entre el 1957 i el 1973, any que va ser substituït per Enrique Masó i després per Josep Maria Socias, fins al 1979) afavoria les immobiliàries privades, que volien fer negoci amb l'habitatge sense tenir en compte les necessitats de guarderies, escoles i espais verds. Ens explica alguns detalls d'aquesta lluita.

Per raons òbvies, perquè moltes érem mestresses de casa, vàrem veure com arribaven els camions a fer les obres. Immediatament vàrem fer cartells i ens vàrem mobilitzar. Les que vàrem iniciar les mobilitzacions vàrem ser nosaltres, les dones. Quan els homes van arribar de la feina ja estaven fetes totes

les pancartes. Durant dies, al mes de febrer, vàrem fer piquets dia i nit i fèiem torns, amb un fred espantós. Hi havia una gran capacitat de lluita, de sacrifici i de solidaritat. I al final vàrem guanyar. Allò em feia sentir orgullosa de l'ésser humana. Em va tornar a passar l'1 d'octubre. Són moments de dir: hi ha esperança per a l'espècie humana.

Com es veia el paper de la dona a les associacions de veïns?

Tinc un record molt grat de la meua època a la Vall d'Hebron, vaig veure capacitat de mobilització de la gent perquè no ens destruïssin. Vàrem demostrar que el pla parcial, que permetia la urbanització intensiva, sense equipaments o espais verds, era il·legal. Vàrem omplir la plaça de Sant Jaume, el dia que ens vàrem reunir amb l'alcalde Socias.

Però hi havia molta violència, entre altres motius perquè el mateix president de l'Associació de Veïns, abans dels primers ajuntaments democràtics, tenia la missió d'impedir que els veïns creéssim problemes a les immobiliàries que volien construir a tota la zona.

Es curiós –continua la Maria Jesús–, vàrem aconseguir més coses en l'època de Socias que amb les esquerres a l'Ajuntament. Quan va arribar l'esquerra al poder, semblava que els moviments veïnals ja no tenien sentit.

Respecte al paper de la lluita feminista a les associacions de veïns, tinc la sensació que les dones érem útils, no que els problemes de les dones importessin. Quan es votaven les candidatures en les eleccions de les associacions, era impensable que sortís una dona, tot i que les dones hi eren molt actives.

Les accions directes d'ajuda a les dones, amb

l'avortament, que estava prohibit, o els maltractaments, que eren comuns, les fèiem des de la Coordinadora Feminista de Barcelona, a on vaig anar com a representant de l'Associació de Dones del barri. Per a mi va ser una sort que comptessin amb mi per a aquesta representació, perquè no sabia res de feminisme teòric i em va enganxar de tal manera que després m'hi vaig dedicar professionalment.

Devia tenir 30 o 31 anys i tenia un fill, havia començat a treballar després del batxillerat, i va ser després que em van interessar l'economia i la sociologia i vaig començar a estudiar. Fins a arribar a ser professora a la UAB.

Creus que la desigualtat acabarà en un futur proper gràcies a la lluita feminista?

Crec que les feministes haurien de tenir clar quin és el seu objectiu, que no és el de castigar o pontificar sobre el que està bé o malament, sinó aprofundir en l'arrel del problema de la manca d'igualtat, que és l'estructura econòmica de la societat, que fa que sigui en les dones en qui recau el pes de la cura dels nens i de les persones dependents. A la nostra societat li surt gratis la cura de les persones; però això reverteix en la manca d'oportunitats de la dona al món laboral. Queda molt per fer.

Moltes gràcies, Maria Jesús. Gràcies a saltres tenim avui els barris que tenim.

Fabricació de tot tipus de finestres
Tancaments metàl·lics
Persianes, mosquiteres, reixes
Motorització
Mampares de bany

Oficina/Taller: L'Harmonia, 11
08035 Barcelona
www.sanklar1.com
sanklar1@gmail.com

Tel: 93 428 29 52

Ciència s'escriu amb c de... dona!

Jordi Díaz-Marcos

Aquest passat 11 de febrer, dia internacional de la dona i la nena a la ciència, va ser un dia històric per un fet, per una fita: mai abans hi havia hagut tantes activitats científiques al voltant de les dones. En teniu un recull a: <https://11defebrero.org/>

Nombroses institucions van organitzar més de mil activitats a tot Espanya: des de xerrades, tallers i exposicions fins a cites amb científiques. Tot això es va fer perquè històricament la dona científica no ha estat reconeguda, amb l'excepció de pocs casos, com el de Marie Skłodowska-Curie, descobridora del fenomen de la radioactivitat, de les tècniques per a l'aïllament dels isòtops radioactius i de dos elements químics, el poloni i el radi.

Hi ha moltes altres científiques que han estat clau en la història de la ciència, però malauradament poca gent les coneix. Avui en dia, la presència de dones en determinades carreres científiques, com física o les enginyeries, continua sent molt inferior a la dels homes, cosa que probablement té a veure amb el fet que menys del 10% de les noies de 15 anys a Espanya es plantegen dedicar-se a professions tècniques en el futur. A això hi hem de sumar que, malgrat que a Espanya prop del 40% dels científics són dones (<https://goo.gl/Xg8c16>), menys del 25% tenen algun càrrec

Dones científiques famoses que potser no coneixes. Destacarem el nom de sis científiques que van marcar diversos camps de la ciència; n'hi ha moltes altres.

1. Esther Lederberg, microbiòloga nord-americana, va conduir recerques pioneres en el camp de la genètica.

2. Rosalind Franklin, científica britànica, va ser pionera en cristal·lografia de rajos X. La seva imatge d'una molècula d'ADN va resultar crítica per desxifrar-ne l'estructura, en un dels avanços científics més importants del segle XX. Però van ser James Watson, Francis Crick i Maurice Wilkins els qui van rebre el 1962 el premi Nobel de medicina pel seu treball.

3. Ida Tacke, investigadora alemanya, va ser clau per a grans progressos, tant en el camp de la química com en el de la física atòmica. Va trobar dos elements nous –reni i masurium (tecneci)– que Dmitri Mendeléiev, quan va establir la taula periòdica, havia predit que en formaven part.

1. Esther Lederberg

2. Rosalind Franklin

3. *Ida Tacke*

4. *Lise Meitner*

5. *Chien-Shiung Wu*

4. Lise Meitner, física austríaca, va treballar en física nuclear; les seves investigacions van portar al descobriment de la fissió nuclear, en la qual el nucli de l'àtom es divideix en dos. Això va obrir el camí per a la fabricació de la bomba atòmica.

5. Chien-Shiung Wu, d'origen xinès, va ser una de les físiques més importants del segle XX. Malgrat que va formar part del Projecte Manhattan, que va desenvolupar la bomba atòmica, avui dia són molt pocs els que han sentit el seu nom.

6. Dorothy Hodgkin, la brillant cristal·lografa que va mapejar l'estructura de la penicil·lina, descobriment que li va valer un Nobel el 1964. Va ser la primera dona a obtenir la prestigiosa Medalla Copley, i segueix sent l'única dona britànica que ha rebut un Nobel en categories científiques.

A Espanya, vuit de les científiques més famoses són (<https://goo.gl/DkcYQQ>): la bioquímica Margarita Salas, deixeble de Severo Ochoa i pionera a Espanya; María Blasco, directora del Centro Nacional de Investigacio-

nes Oncològiques; Rosa Menéndez, que és la primera dona que presideix el CSIC; Gabriela Morreale, autora de la famosa prova del taló per a nadons; la matemàtica Marta Macho, impulsora del blog més famós per conèixer les científiques, Mujeres con Ciencia (<https://goo.gl/Zmfx88>); l'astrofísica i informàtica Paloma Domingo, directora de la Fundación Española para la Ciencia y la Tecnología; la física Alicia Calderón Tazón, que era a l'equip que va descobrir el famós bosó de Higgs, i l'enginyera Elena García Armada, creadora del primer exosquelet per a nens. Aquestes són vuit, però n'hi ha centenars que cada dia investiguen per millorar la ciència i, per tant, les nostres vides. A partir d'ara, entre tots hem de contribuir a millorar-ne la visibilitat, a reconèixer la seva feina i, a poc a poc, a igualar-les amb els homes en el món científic. Perquè ciència s'escriu amb c de... dona!

6. *Dorothy Hodgkin*

Montbau, víctima dels instagramers

Bernat Amate

Il·lustracions: Georgina Gerónimo

Barcelona és una ciutat habitada per més d'1,6 milions de persones. Si a aquesta dada hi afegim que l'any 2017 va rebre 12,07 milions de turistes, costa de creure que quedi algun racó de la ciutat que no només no aparegui a les guies turístiques, sinó que sigui prou desconegut inclús per a la majoria dels barcelonins.

Segurament és per això que cada vegada trobem més articles, en tot tipus de plataformes, que parlen de «la Barcelona secreta».

«10 llocs secrets que no apareixen a les guies», «25 coses que has de fer si realment ets de Bcn», «Ets de Moritz o d'Estrella?», «10 tipus de persones que coneixeràs si vius a Barcelona» i una llarga llista de titulars com aquests encapçalen articles de pur màrqueting per fer la sensació que hi ha una cara autèntica que només coneixem els veïns de la ciutat, una cara lliure dels demonitzats guiris, això sí, als mateixos barris que ja estan saturats de turistes i en ple procés de gentrificació, no fos cas que ens haguéssim de moure del centre.

Existeix, doncs, aquesta «Barcelona secreta»? És potser la Barcelona dels barris que s'escapen precisament d'aquest tipus d'articles i del turisme de masses? Secreta? No l'amaga ningú! Podem parlar, doncs, de la Barcelona menys coneguda?

A Montbau estem acostumats a estar tranquils al peu de Collserola, fora del focus de la «marca Barcelona», habituats a haver d'explicar a amics, companys de feina, d'universitat..., on és el barri.

I que sí, que forma part de Barcelona, que no és tan lluny, que en quinze minuts de metro ets al centre, que aquí hi ha més coses a part dels senglars, que tenim més zones verdes que no edificis...

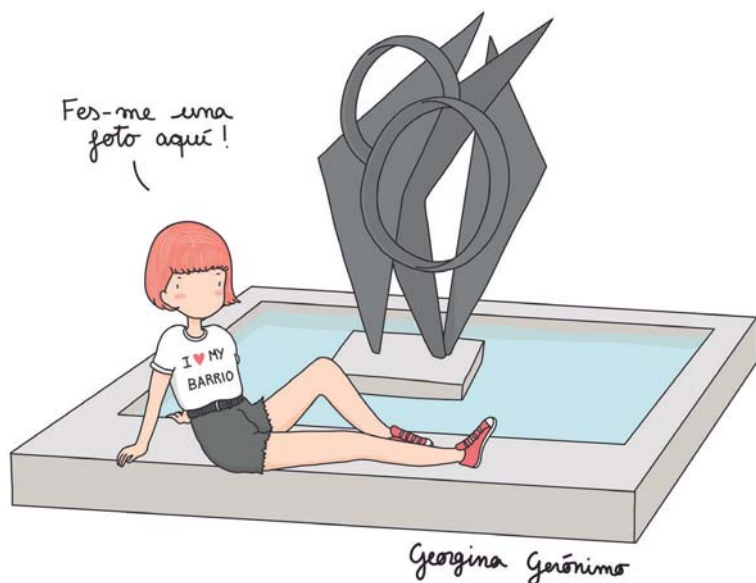

Als mitjans de comunicació, Montbau hi acostuma a aparèixer quan parlen del barri més envellit de Barcelona, de la lluita veïnal per les millores en mobilitat i seguretat, del cobriment de la Ronda de Dalt i de les incursions de porcs senglars.

Un dels comentaris habituals és que si el barri fos més conegut o hi hagués més aflluència de visitants, seria més fàcil aconseguir les millores que es reclamen. Però ser un barri conegut o popular és una arma de doble tall, capaç d'amençar la identitat d'un barri; preguntem-ho, si no, a Sant Antoni o al Poble-sec.

L'últim any, Montbau ha aparegut a la campanya d'estiu de la marca de roba jove Bershka, al blog de Barcelona secreta, en articles de diari, i a Instagram fotos del barri van acompanyades d'etiquetes com ara #barcelonasecreta i #barcelonadesconeguda.

Pecant d'exagerats..., es deu estar posant de moda el barri per l'incansable afany de novetats, tant dels mateixos barcelonins, que busquen conèixer espais menys explotats de la seva ciutat, com dels turistes?

Aquest afany sovint es veu alimentat, especialment entre els més joves, per la necessitat de penjar fotos –cada dia, i que els diferenciïn a les xarxes socials– de llocs atípics, bells, tacats d'aquest encant del que és quotidià però que ningú més tingui, de llocs desconeguts però dient que són de la ciutat, per aconseguir més «m'agrada».

Estem preparats, doncs, per veure el dia a dia de Montbau interromput per visitants fent-se fotos a l'estany del Pla de Montbau, davant els cactus del carrer de les Muses o al jardí de còdols d'en Carles Soler-Torres?

Serem víctimes dels temuts instagramers?

Pensem-hi.

ELABORACIÓ ARTESANA I NATURAL

**FORNERS
&
PASTISSERS
PUIG**

Obrador Puig des de 1916

FORN MONTBAU (l'Obrador) C/ Àngel Marqués 14-18 93 428 26 86	FORN JOANIC C/ Escorial 6 93 284 95 71	FORN L'ESPLANADA Pl/ Esplanada Montbau 1 93 427 57 25	FORN VALL D'HEBRON C/ Ventura Rodríguez 2 93 428 19 95
---	---	--	---

Poesia

Fora de la maleta

Djoko, djoko!

Mercè Pitarch i Rufo Seligrat

Fotografies: Mercè Pitarch i Rufo Seligrat

Un cop em van dir que viatjar és canviar-li la roba a l'ànima, però prefereixo pensar que és com despullar-la, portar-la a l'inici de tot plegat, descobrir altres vides des dels ulls d'un infant. Personalment, quan marxem mirem de conviure amb altres, de conèixer-los, d'entendre la seva forma de vida o de vegades no entendre-la, però sempre des del respecte.

Un dels viatges que ens van marcar va ser al Camerun, en particular la convivència

que vàrem tenir amb els pigmeus baka, situats dins la reserva del Dja.

L'accés a la reserva és des de Somalomo; allí viuen, juntament amb l'ètnia majoritària (els bantus), els pigmeus que s'hi han assentat. Partint de la base que aquest poble era nòmada i vivia en comunitat amb la natura, i que la seva forma de subsistència era la caça i la recol·lecció de mel, la visió de veure'ls assentats, maltreballant (per als bantus, moltes vegades a canvi d'alcohol), ens va entristir. Van ser expulsats de la selva pel govern i la pressió de les empreses dedicades a l'explotació de la fusta, que a poc a poc se la van menjar.

Però el nostre destí era conviure amb un petit reducte de pigmeus que, tot i les pressions, estan fent un torcebraç per tal de resistir dins la reserva i continuen vivint de forma tradicional, amb tot el que això com-

porta, ja que no n'hi ha un cens oficial, ni estan documentats, amb la qual cosa per al govern no són ningú, no existeixen.

Per arribar allí vàrem agafar unes canoes per tal de creuar el riu. Després d'accedir a la reserva vam haver de caminar fins a arribar al poblat. Viuen en cases petites, anomenades *mungulus*, fetes de fulles i troncs de palmera.

Després de presentar-los els nostres respectes, vam xerrar amb els grans i amb les dones, sempre relegades darrere les decisions que prenen els homes, però que són pura lluita, pura força, unes veritables supervivents.

Són gent molt generosa, afectuosa, extremadament innocent (cosa que dins la societat els fa més vulnerables). Acampar al seu costat i conviure amb ells és una experiència difícil d'explicar... Un cop organitzada la tenda, vam estar jugant amb els nens, fent el sopar amb les dones, sopant en rotllana i, com cada nit i per celebrar els assoliments del dia, ballant i cantant, amb els seus tons polifònics impressionants, que fan, i no és broma, que entris en una mena d'estat de trànsit, fet que va provocar, i ho diem amb orgull, que el cap del poblat volgués ballar amb la Mercè.

L'endemà ens van voler explicar la seva forma de vida gràcies a la caça i la recol·lecció. Les trampes, fetes totes amb material completament natural que troben a la selva, són obres de pura enginyeria. S'enfilen a arbres altíssims, grimpant amb cames i peus i amb una liana al voltant de la cintu-

ra, per tal de recol·lectar la mel; no és una activitat apta per als que pateixen vertigen.

Després de dinar ens vàrem acomiadar, i ens van beneir perquè tinguéssim un bon viatge i una bona vida tirant-nos pel cap els diferents tipus de terra que hi ha al parc natural.

Un cop a casa i mentre païem tot el viatge, veient com viuen els uns, com malviuen els altres, la innocència dels que són nòmades i la tristor dels que estan assentats, ens vam posar en contacte amb la noia que ens havia fet de guia, ja que sabíem que ella ajudava aquest poblat de forma personal.

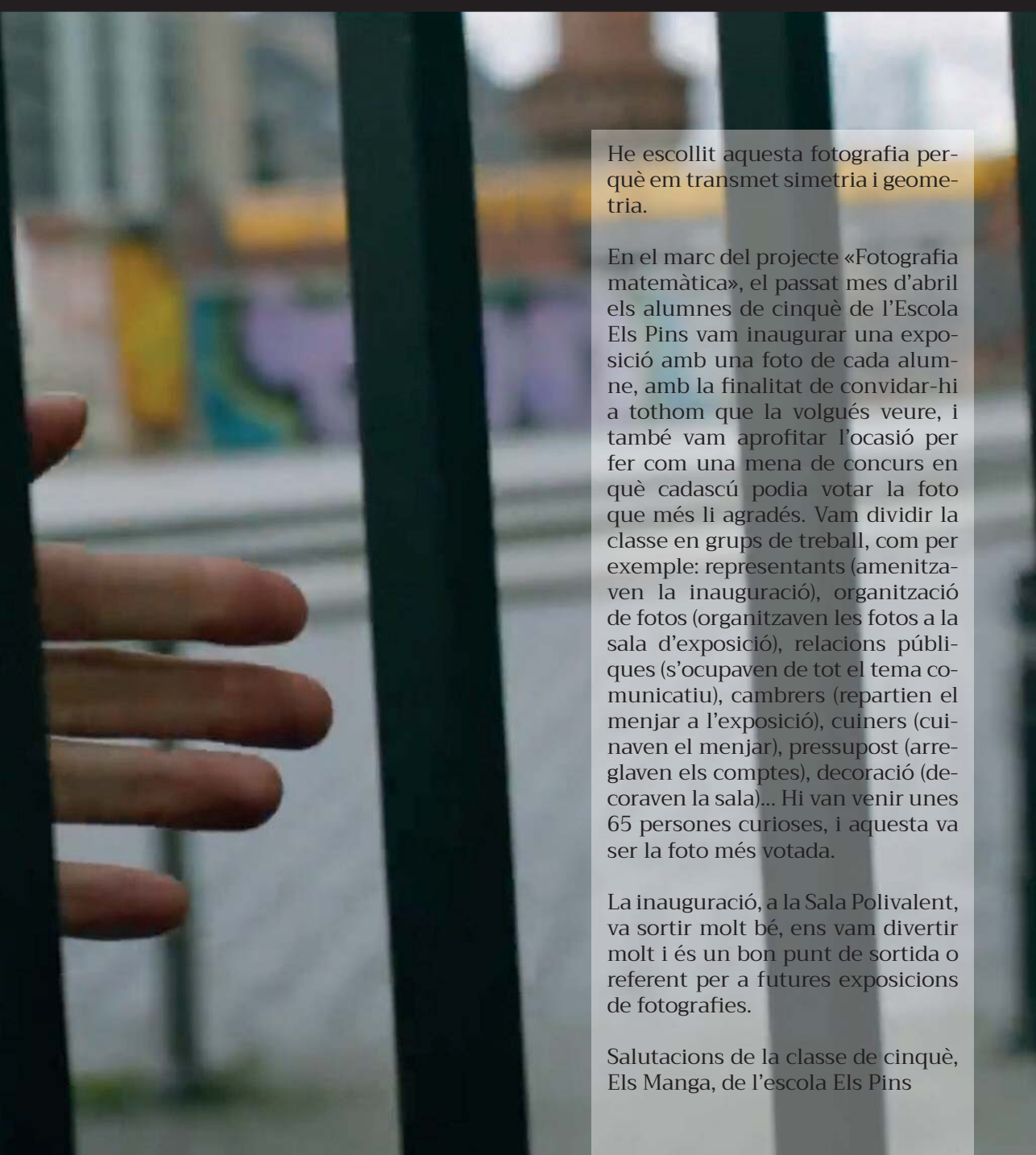
Vam decidir acompanyar les criatures del poblat en el seu aprenentatge i, amb la guia i uns amics, col·laborar en la seva escolarització. Que a través del coneixement puguin decidir si volen anar vestits o despullats, que puguin decidir si volen ser nòmades o seminòmades o es volen assentar, i sobretot que no els prenguin el pèl i els facin signar papers que ni entenen. Sense aquest dret bàsic, els pigmeus baka no tenen la possibilitat d'escollir el destí de les seves vides.

I ara de bon matí caminen fins a la vora del riu i amb una canoa travessen per anar a l'escola fins a la tarda, que tornen cap a casa amb la seva família, per sopar el que han caçat els pares i han cuinat les mares i per celebrar cantant i ballant els assoliments del dia.

Poesia

#FotoMontbau

He escollit aquesta fotografia perquè em transmet simetria i geometria.

En el marc del projecte «Fotografia matemàtica», el passat mes d'abril els alumnes de cinquè de l'Escola Els Pins vam inaugurar una exposició amb una foto de cada alumne, amb la finalitat de convidar-hi a tothom que la volgués veure, i també vam aprofitar l'ocasió per fer com una mena de concurs en què cadascú podia votar la foto que més li agradés. Vam dividir la classe en grups de treball, com per exemple: representants (amenitzaven la inauguració), organització de fotos (organitzaven les fotos a la sala d'exposició), relacions públiques (s'ocupaven de tot el tema comunicatiu), cambriers (repartien el menjar a l'exposició), cuiners (cuinaven el menjar), pressupost (arreglaven els comptes), decoració (decoraven la sala)... Hi van venir unes 65 persones curioses, i aquesta va ser la foto més votada.

La inauguració, a la Sala Polivalent, va sortir molt bé, ens vam divertir molt i és un bon punt de sortida o referent per a futures exposicions de fotografies.

Salutacions de la classe de cinquè, Els Manga, de l'escola Els Pins

En aquest número del Ressò, tan feminista, no hi podia faltar aquest petit homenatge a les dones emprenedores del barri. A les que han invertit en un local a Montbau, a les que son darrere el taulell cada matí i a les que abaixen la persiana amb la il·lusió d'apujar-la l'endemà.

És un reconeixement a les que ens donen el bon dia amb un somriure a la cara, a les que ens fan riure amb les seves anècdotes, a les que donen un lloc de treball a d'altres, a les que han superat la crisi o a les que l'afronten amb valentia.

I, com no podia ser d'una altra manera, us he de dir, noies, que m'he divertit molt visitant els vostres negocis. Us dono les gràcies per la predisposició i les ganes que hi heu posat. Pensava que ho tindria més difícil perquè us deixéssiu fer una foto, la

veritat..., he he he! Això sí, es pot dir que el 95% de les botigueres de Montbau, en un primer intent, s'han tret algun anyet de sobre.

Demà quan anem a esmorzar al bar, o a fer la cerveseta, o a comprar en alguna de les botigues, o a les farmàcies, o quan anem a les perruqueries perquè ens posin ben guapes, o a comprar menjar per al gat, o a canviar les finestres, estic segura que també vosaltres, després de haver-vos llegit, passareu a formar part de les nostres famílies.

Gràcies per estimar tant la gent d'aquest barri.

Us presentem, ara sí, les intrèpides empresàries de Montbau:

Això és el que els hem preguntat a les nostres comerciants de Montbau

- 1.- Quants anys fa que el negoci és a Montbau?
- 2.- Per què el negoci a Montbau?
- 3.- Quina anècdota ens pots explicar?

TOT NATURA

Elvira, 52 anys

1. 28
2. Perquè era pràctic

3. Recordo quan va venir el pèrit del banc per valorar el crèdit i em va preguntar amb incredulitat si estava segura del negoci que volia muntar. Ho tenia claríssim, i també el suport de la família. Si vols, pots, em va dir la meva mare..., i ja fa 28 anys

NOTA: Al tancament d'aquest número no s'havia pogut entrevistar les propietàries de FINCAS VALL D'HEBRON i FARMÀCIA ESPLANADA, perquè no havia estat possible localitzar-les. Esperem poder fer-ho en futures publicacions.

CANSALADERIA JOAN

Carme, 61 anys

1. Uns 50 anys. El meu marit fa uns 40 que hi treballa i jo en fa 30
2. El Joan treballava en un bar, i un dels clients era el senyor Grau. Li va proposar que vingúes a la botiga de Montbau
3. Treballar per a la gent d'aquest barri no té preu. Em sento com a casa. Conec les històries dels meus clients. Son família.

FARMÀCIA MARIA RAMOS ESCRIBANO PASCUAL

Maria, 65 anys

1. Molts. Aquesta farmàcia ja era d'un altre propietari
2. Les ubicacions es fan per adjudicació
3. Estem acostumats a tractar amb gent gran i et descol·loca quant et venen a buscar medicaments per als nens de la Casa dels Xuklis. No t'hi acostumes.

PARAÍSO ANIMAL

Susana, 46 anys

1. 22
2. Perquè Montbau era el meu barri.
3. El dia de la inauguració només tenia un producte de cada i els clients ho volien comprar tot! Els meus clients són com de la família.

L'ESTANC DE MONTBAU

Anna i Cristina, 56 i 51 anys

1. Uns 50. Abans estava a la zona dels militars. A Zurbarán hi som des de fa uns 30 anys
2. És un negoci familiar.
3. Tenim molta sort de tenir una clientela encantadora. Treballar al barri és molt agraït

FARMÀCIA MAITE PÉREZ SÁNCHEZ

Maite, 54 anys

1. 19
2. Vaig comprar la farmàcia i vaig venir a viure hi
3. La farmàcia m'aporta una enorme satisfacció personal. Els avis que em venen a comprar són els meus avis

FARMÀCIA ESQUERRÀ

Montserrat, 82 anys

1. Al novembre en farà 53
2. Les ubicacions de les farmàcies es fan per adjudicació. S'han de complir una sèrie de requisits
3. Tot i els anys que porto al capdavant de la farmàcia, encara m'impacta vendre medicaments quan els malalts són els nens

DROGUERIA

Pili, 51 anys

1. Aproximadament, 8 anys
2. El local, que és meu, és aquí a Montbau
3. Aquesta setmana, una clienta s'ha enfadat amb mi perquè buscava bombons, i jo li deia que això era una drogueria, no entrava en raó. Hi ha mil anècdotes.

PERRUQUERIA OSSEA

Marisa i May, 43 i 32 anys

1. El negoci es va obrir fa 13 anys
2. El negoci ja hi era, el duia una altra propietària.
3. A vegades sembla l'oficina d'objectes perduts. Algunes clientes es deixen les ulleres, les arracades, inclús algun *sonotone!* D'altres es troben tant a gust quan venen, que es queden adormits, però de roncar. I no oblidarem mai el senyor Joan, que ens venia a escombrar la perruqueria de tant en tant. Descansi en pau.

SUMA

Conchi, 55 anys

1. Ja fa uns 20 anys que hi som
2. Perquè teníem uns coneguts de Montbau i ens van comentar que al barri hi feia falta un supermercat
3. M'agrada el barri. Hi he conegut molta gent i hi he fet grans amistats

BAR J5 – FORN MONTSERRAT

Egla, 25 anys

1. Molts. Abans el portava un altre propietari
2. El negoci ja hi era
3. Ens agrada molt el barri. És molt tranquil

BAR LOS PINOS

Marisol, 55 anys

1. Jo hi sóc des de fa 20 anys
2. El negoci ja hi era.
3. La nostra clientela és fixa

ELLA Y ÉL

Sílvia, 40 anys

1. 17 anys
2. Per proximitat i perquè abans treballava en una altra perruqueria del barri que va tancar i ja tenia la clientela feta
3. Tot i queestic molt contenta amb les meves clientes, m'agradaria tenir més diversitat d'edats

RESTAURANT MATI'S

Mati, 53 anys

1. Aviat farà 4 anys
2. Treballo a l'Hospital i em vaig adonar de les necessitats que teníem els treballadors, calia un lloc on dinar i que a la vegada donés un respir, per desconectar.
3. Els familiars dels ingressats troben aquí persones que els escolten. Inclús tenim pensat posar un quadro amb les dedicatòries que ens escriuen

CARPINTERIA ALUMINIO SANKLAR

Pilar, 54 anys

1. Més de 50 anys. Des del 1965
2. Perquè els meus pares vivien a Montbau. El meu pare va obrir la cristalleria i amb els anys va derivar en els tancaments d'alumini
3. La nostra clientela és puntual i la majoria de fora del barri. Els domicilis particulars donen per a moltes anècdotes. La veritat és que ens ho passem bé quan ens expliquem què ens ha passat durant la jornada.

BAR CAFETERIA AROMA'S

Cristina, 51 anys

1. 8 anys
2. Ja vivia a Montbau. Amb la crisi econòmica, em van acomiadar de la feina. Així que em vaig fer emprenedora.
3. Al meu negoci hi he trobat l'amor. Van començar a fer obres en un local del costat i un dels operaris que venia a fer el cafè. A la meva millor amiga també la vaig conèixer aquí

SER VOLUNTARIO EN UNA PROTECTORA DE ANIMALES

Stéphanie Román

Fotografías: Stéphanie Román

CAACB
Ctra. Sant Cugat, 250/
Ctra. Arrabassada, km 3,8

Teléfono: 934 284 417
voluntaris.caacbcn@gmail.com

En el Centro de Acogida de Animales de Compañía (CAAC) de Barcelona, conocido como La Perrera, hay más de 200 perros y unos 30-40 gatos. Perros y gatos con historias muy diferentes:

- Abandonados por sus «familias», acaban en una jaula sin entender por qué. Muchos lo llevan muy mal y dejan de comer. El trabajo del voluntario es que recuperen las ganas de vivir.
- Animales maltratados o utilizados en peleas que llegan en condiciones horribles, con muchos traumas, difíciles de tratar. El trabajo del voluntario es sanar su alma y conseguir que recuperen la confianza en el ser humano.
- Animales perdidos por un descuido y que, por no estar identificados (con el conocido chip), puede que nunca más vuelvan a su hogar. El trabajo del voluntario es intentar darles el mismo amor que les daba su dueño.
- Camadas que dejan en la puerta del CAAC, producto de embarazos no deseados, fruto de la irresponsabilidad humana. El trabajo del voluntario es consolar a aquellos que aun siendo cachorros no tuvieron la suerte de ser adoptados de pequeños y acaban viviendo toda su vida en una jaula, sin haber conocido un hogar.
- Animales *salvajes* que han vivido toda su vida en la calle y que de repente se encuentran enjaulados. El trabajo del voluntario es socializarlos para que puedan vivir en un hogar.

Y a estas historias hay que sumar que no todos los días salen todos a pasear (y los que lo hacen, no salen más de 20-30 minutos). Estar 24 o 48 horas encerrados en una jaula pequeña los estresa y genera conductas no adecuadas.

¡Los animales solo salen a pasear si lo hacen con los voluntarios! Por eso, ellos te necesitan.

Ser voluntario en una protectora de animales...

- Es dar sin esperar nada a cambio.
- Es recibir mucho más de lo que das.
- Es compartir con ellos y con los tuyos.
- Es disfrutar de la compañía de los seres más nobles y fieles.
- Es reír, pero también llorar cuando alguno muere sin haber encontrado un hogar.
- Es sensibilizar a tu entorno para que deje de comprar animales.
- Es preocuparse cuando uno es adoptado y no vuelves a saber nada de él.
- Es ayudar a encontrar hogar a todos y cada uno de ellos.
- Es aprender a controlar la rabia e impotencia ante la maldad de los humanos.
- Es comprometerse por y con ellos.

¡Hazte voluntario! No te arrepentirás. Ellos te necesitan. Tú los necesitas.

El CAACB actual es una construcción de 1972 concebida como perrera que, por sus

limitaciones y carencias estructurales, actualmente no ofrece una respuesta positiva a las necesidades de los perros, gatos y hurones perdidos y abandonados en la ciudad. En paralelo al proyecto de construcción de un nuevo CAACB en Montcada i Reixac, se ha llevado a cabo un plan de mejora de la gestión y las prestaciones del actual: refuerzo del servicio de etología, definición del proyecto de voluntariado y mejoras básicas urgentes, como el equipamiento del quirófano y de la sala de consultas externas, la renovación de las jaulas de cuarentena de los gatos y la creación de un espacio para alojar camadas y perros sénior.

LEY DE PROTECCIÓN DE ANIMALES DE CATALUNYA

Catalunya aprobó la primera ley de protección de los animales del estado español en 1988. Aquella ley fue modificada en varias ocasiones.

Uno de los puntos destacados de esta ley es la prohibición de sacrificar a los gatos y perros que sean abandonados por la falta de responsabilidad de sus amos. De este modo, se prohíbe el sacrificio de gatos y perros en centros de acogida de animales de compañía y en los zoológicos en general, excepto por motivos humanitarios y sanitarios.

MUJERES, DESIGUALDAD Y SALUD MENTAL

Laura Río

Il·lustració: Marina Marzá

La Organización Mundial de la Salud señala la existencia de diferencias de género en algunos problemas de salud mental como la depresión y la ansiedad, que tienen una mayor incidencia entre las mujeres. Sin embargo, la evidencia científica dice que estos problemas no responden únicamente a factores biológicos, sino también a construcciones sociales y culturales.

Entonces, ¿qué podría explicar estas diferencias?

Por supuesto, juega un papel fundamental la violencia de género. Un porcentaje muy significativo de mujeres con algún diagnóstico de trastorno mental han sufrido violencia en el ámbito familiar.

Sin embargo, empezamos a tener claro que la violencia explícita hacia las mujeres es la punta del iceberg. Si descendemos por este nos encontramos algunos datos...

La Encuesta Nacional de Salud nos dice que las mujeres que tienen un trabajo fuera del hogar presentan más trastornos mentales que los hombres que están en la misma situación. Nos dice también que la prevalencia de trastornos mentales es mayor entre las mujeres casadas que entre las solteras; curiosamente, sucede lo contrario en el caso de los hombres, entre los que estar casado supone un factor de pro-

tección frente al desarrollo de trastornos mentales.

Las estadísticas también nos dicen, por ejemplo, que el 76,2% del tiempo dedicado al cuidado de niños y personas mayores o con enfermedades lo aportamos las mujeres. Que en el mundo 606 millones de mujeres en edad de trabajar no pueden hacerlo porque tienen que cuidar a otras personas. Y que aquellas que sí tienen un trabajo remunerado siguen dedicando gran parte de su tiempo a los llamados trabajos invisibles y siguen siendo cuidadoras en sus ratos libres (léase la ironía).

Se antoja complicado, cuando menos, cumplir con los mandatos de género y sacar tiempo para tanta exigencia. Sin olvidarnos de que debemos hacer todo esto manteniéndonos guapas y esbeltas, a causa de la presión que se ejerce sobre nuestros cuerpos, sobre lo que nos sobra o lo que nos falta, que repercute en nuestra autoestima y genera malestar psicológico.

Así, mujeres y hombres tenemos, todavía, roles sociales diferentes. Muchas mujeres hemos sido o somos educadas para ejercer el rol de cuidadoras y reproductoras, mientras que al hombre se le asigna una función más productora. Se nos enseña a estar pendientes de los demás, lo cual nos impide, a veces, estar pendientes de nosotras mismas. Y esto, claro está, tiene consecuencias.

Otro aspecto a tener en cuenta es que el malestar de las mujeres está más medicalizado. Cuando un hombre y una mujer

acuden a la consulta del médico con una misma sintomatología, la tendencia es a hacer más exploraciones físicas en el caso de los hombres, y a recetar más ansiolíticos y antidepresivos en el de las mujeres. Así, todavía prevalece la imagen de la mujer como un ser emocionalmente inestable. Lejos quedan aquellos tiempos en que una enfermedad a la que se denominó histeria femenina se asociaba con problemas uterinos, pero todavía hoy el término histérica va dirigido fundamentalmente hacia nosotras; no solemos decirle a un hombre: «Eres un histérico.»

No olvidemos tampoco que quienes deciden sobre qué es un trastorno mental y qué no continúa siendo un grupo compuesto mayoritariamente por hombres, ya que son quienes ostentan los cargos de poder, también en los principales organismos sanitarios.

Podría extenderme hasta la saciedad, pero la idea que me interesa transmitir es que la desigualdad repercute en nuestra salud.

Necesitamos más profesionales de la salud mental para mejorar la atención a la ciudadanía, sí. Pero también más sanitarios formados con perspectiva de género. Necesitamos más igualdad y equidad. Necesitamos más feminismo. Y más feministas –hombres y mujeres–. Necesitamos más recursos públicos, más guarderías, más centros para personas mayores, más ayudas a la dependencia. Y más tejido social. Más asociaciones de vecinos que se ayuden unos a otros. Eso también es feminismo. Porque si no hay recursos, nos toca ponerlos a nosotras.

Las mujeres no somos el sexo débil. Somos el sexo oprimido. También desde una perspectiva sanitaria.

La Llaminaera

Restaurant

Les vacunes

Elena Bonilla
Infermera del CAP Sant Rafael

Amb l'arribada de la tardor també arriba un cita amb el CAP per a la vacunació de la grip. Però què són les vacunes? Quines vacunes ens hem de posar en l'edat adulta? Mirarem de donar-vos algunes informacions sobre la vacunació i la seva importància.

Les vacunes, tal com diu el Manual de vacunacions de Catalunya (Agència de Salut Pública, 2018), són productes biològics que no tenen un efecte directe i immediat sobre l'organisme, sinó que realitzen la seva acció indirectament, mitjançant l'estimulació del sistema immune. Per això és tan important fer una bona vacunació, per estar protegits davant les diferents malalties existents.

La primera malaltia erradicada al món va ser la verola, i ara es lluita contra la poliomielitis a les àrees on és endèmica per poder arribar a erradicar-la també.

La vacunació és l'eina més important que es té en atenció primària; com que les vacunes s'administren fonamentalment a la població sana, el nivell d'exigència pel que fa a la seguretat és molt elevat.

És habitual ser molt conscient de la importància de vacunar els més petits, però i els adults?

Els adults, com els nens, també tenen el

seu calendari de vacunes. Moltes vegades la persona adulta no té consciència de la seva necessitat de vacunació, ja que una vegada passada l'edat pediàtrica les vacunes de les edats infantils ja estan totes administrades.

L'adult, sobretot el jove, no va al centre d'atenció primària si no té una patologia aguda, o hi va per un fet puntual. Per aquesta raó s'ha d'aprofitar la visita al CAP per gestionar una visita amb l'equip d'atenció primària, en la qual se l'informarà de tot el que té a veure amb la seva salut a nivell de prevenció.

Les vacunacions en l'edat adulta solen ser:

En dones embarassades, la de la grip i la DTPa, que protegeix de malalties com la diftèria, el tètanus i la tos ferina, que són molt greus i potencialment mortals.

Entre els 40 anys i els 65, la Td, que protegeix del tètan i la diftèria.

A partir dels 60 anys, la vacuna de la grip, i a partir dels 65, contra el pneumococ 23.

Però la vacuna que més tenim present és la de la grip.

L'objectiu primordial que té la campanya de la grip és reduir la mortalitat i morbiditat a la qual s'associa aquesta malaltia i

sobretot l'impacte que té sobre la comunitat.

Per tant, la vacunació de la grip va encaminada a aquelles persones que tenen un risc elevat de presentar complicacions en cas de patir la grip, a aquelles que poden transmetre la malaltia a d'altres que també tenen risc de complicacions si l'agafen, i a aquelles que per la seva feina o ocupació proporcionen serveis essencials a la comunitat.

Tal com diu el programa de vacunacions de Catalunya, la vacunació ocupa un lloc fonamental en la prevenció de les malalties transmissibles. I sobretot les vacunes han estat i continuen sent una de les estratègies de salut pública més efectives i eficients.

Us esperem en la campanya de la grip 2018!

Més informació:

Manual de vacunacions de Catalunya, Generalitat de Catalunya, Agència de Salut Pública de Catalunya. 2018, i a la web canalsalut.gencat.cat.

Vine a l'espai Social de Montbau, un espai obert a grans i petits

Fundació Catalunya La Pedrera

L'espai Social de Montbau és un dels espais de la Fundació Catalunya La Pedrera situat al carrer Àngel Marquès, 14-18. Es tracta d'espais oberts, acollidors i amables on hi conviuen diferents col·lectius com ara persones grans actives, infants i adolescents.

Els programes per a persones grans que es fan a l'espai són: el REMS (Reforç i estimulació de la memòria i la salut) de dilluns a divendres de 9h a 13h, i el Dina en companyia, de dilluns a divendres a partir de les 13.30h.

El REMS és un programa de la Fundació que té per objectiu millorar la qualitat de vida de les persones grans que comencen a tenir algun problema de memòria, i la de les seves famílies. És un programa que cobreix una necessitat en les primeres fases de la malaltia. Persones grans amb malalties pròpies del procés d'envelliment i persones amb malalties

neurodegeneratives, com ara l'Alzheimer, el Parkinson o d'altres, en fase lleu o moderada. Es tracta d'un servei innovador, integral i efectiu adaptat a les noves necessitats de la societat i a uns preus socials molt assequibles.

El programa es dirigeix a persones grans amb deteriorament cognitiu lleu i moderat, que siguin autònomes en les seves activitats de la vida diària. També es dirigeix als seus familiars, cuidadors i cuidadores no professionals, per oferir-los formació, assessorament i suport emocional.

El Dina en companyia és un projecte que ofereix un servei de menjador per a persones grans que viuen soles o que comencen a tenir problemes per a preparar correctament els seus àpats diaris i que desitgen compartir aquest moment del dia amb d'altres persones que estan en la seva mateixa situació. Garanteix un àpat diari saludable i equilibrat, que té en compte en la seva elaboració te en compte les necessitats nutricionals de les persones.

Durant l'any també es fan activitats de prevenció de la dependència. Concretament n'hi ha dues: L'activitat de "Memòria activa", els dilluns a les 16.15h; i la de "Vi-

tal sènior" que es fa els dimarts i els dijous de 9h a 10h.

L'espai també obre els divendres i dissabtes de 16h a 20h per tal de garantir un espai per a totes aquelles persones grans que vulguin passar una estona acompanyats/des. Durant aquestes tardes es fan tallers gratuïts dinamitzats pels mateixos participants, com ara tallers d'escacs, de relaxació, estiraments i anglès per a gent gran.

A més de les activitats per a les persones grans, l'espai també ofereix un programa d'acompanyament educatiu (PAE) adreçat a nois i noies en edat escolar. Les classes començaran a l'octubre coincidint amb l'inici del curs escolar i es duran a terme els dilluns i els dimecres de 17h a 19h per als alumnes de primària; i els dimarts i els dijous de 17h a 19h per als alumnes de secundària.

Qualsevol moment és bo perquè tothom que vulgui vagi a veure què es fa a l'espai i conegui tots els programes i activitats que s'hi duen a terme. L'Espai Social de Montbau de la Fundació Catalunya La Pedrera us convida a tots a acostar-vos-hi i descobrir què s'hi fa.

Si ets gran i no tens ganes de quedar-te a casa, l'Espai Social de la Fundació Catalunya La Pedrera t'espera per dur a terme activitats i passar una bona estona cada dia

I per a noies i noies de primària i secundària l'espai també ofereix classes d'acompanyament educatiu durant tot el curs escolar

CARPINTERIA - EBANISTERIA MONTBAU, S.L.

Armarios de cocina
Puertas blindadas
Puertas interiores
Persianas
Todo tipo de dormitorios
Especialistas en parquet flotante

B-65217630

EXPOSICIÓN Y VENTAS: C/ Sinai, 14

C/ Armonía, 6 - Tel./Fax 93 428 02 02 - 08035 BARCELONA

PROPOSTA DE MILLORA DE L'ACCESSIBILITAT AL BARRI

Núria Planchart

El passat 4 d'abril es va celebrar a la Sala Polivalent el Consell de Barri de Montbau. Entre altres temes s'hi va tractar el problema de l'accessibilitat al barri. En aquest sentit, l'Associació de Veïns va elaborar un document en què es recull el fort pendent que caracteritza els carrers del barri que van de mar a muntanya. Per altra banda, es posa èmfasi en la falta de voluntat política de resoldre aquest tema, que ja fa anys que es reivindica. Aquest cop, però, la reivindicació pren una altra forma.

Al mes d'octubre del 2017 els diferents grups representats a l'Ajuntament de Barcelona van aprovar, per àmplia majoria, el Reglament de Participació Ciutadana. Aquest Reglament preveu que als consells de barri s'hi pugui votar l'elevació al Consell Plenari del Districte dels acords que es prenguin en aquests consells.

En el passat Consell de Barri de Montbau, que va ser el primer de tot Barcelona a fer ús d'aquest dret, s'hi va sotmetre a votació l'elevació al Consell Plenari del Districte de la sol·licitud d'incorporació d'un punt a l'ordre del dia en què es demanés el com-

promís del consistori de treballar la qüestió de l'accessibilitat a Montbau. La votació es va resoldre amb 34 vots favorables, cap vot en contra i un vot en blanc. Així doncs, es va aprovar per àmplia majoria.

El 15 de maig es va celebrar el Consell Plenari del Districte d'Horta-Guinardó. Gràcies a la proposta sorgida del Consell de Barri, a l'ordre del dia s'hi incorporava el següent punt:

«Aprovar la iniciació d'un procés de treball i anàlisi de l'orografia del barri i dels recorreguts per a vianants al barri de Montbau, així com de les possibles actuacions de millora amb elements de facilitació com són ascensors, escales, rampes mecàniques o d'altres. Realitzar paral·lelament un procés participatiu de prioritització veïnal de les diferents necessitats i propostes, preveient una possible consulta veïnal per acabar el procés. Establir dotació econòmica necessària per dur a terme aquest procés. Establir el compromís de presentar al Consell de Barri de Montbau i al Consell Plenari del Districte del mes de març de 2019 el resultat d'aquest procés.»

Aquest punt va ser aprovat per unanimitat per totes les forces polítiques representades al ple.

Ara caldrà aprofitar l'oportunitat de poder fer sentir la nostra veu.

C/ Armonia, 4 (Montbau) Tel.: 93 428 22 36

Reconeixements del ple del Districte

Núria Planchart

Al ple del Districte del mes de maig s'hi fa un reconeixement d'AFANOC a través de la concessió de la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona per la seva tasca d'atenció a les persones, amb un arrelament al barri molt significatiu.

AFANOC neix el 1987 per a la millora de la qualitat de vida de les criatures amb càncer infantil. La seva voluntat és donar resposta a les necessitats diverses dels nens malalts i les seves famílies. Actualment l'entitat està molt vinculada al barri de Montbau, tant per la ubicació d'un dels seus projectes estrella, la Casa dels Xuklis, com per la relació amb l'Hospital Vall d'Hebron i l'arrelament d'un projecte d'atenció als infants malalts de càncer i de les seves famílies que compta amb l'inestimable suport de voluntaris del barri.

En el mateix ple també es concedeix la Medalla d'Honor de la Ciutat de Barcelona a Anna González, per la seva trajectòria de compromís social i lluita veïnal al barri d'Horta. Es reconeix la seva participació en l'àmbit personal i col·lectiu per aconseguir millores pel barri, en el marc de l'Associació de Veïns d'Horta.

Activitats de grups musicals montbauencs aquesta tardor

Estem molt orgullosos d'anunciar-vos que dos de les nostres formacions musicals participaran enguany en dos esdeveniments importants:

La Big Band Montbau participarà el 21 d'octubre al primer concurs de Big Bands de Catalunya. Horari per determinar.

Lloc: Teatre Goula de Begues

A més de la seva participació en la Festa Major del barri.

La Coral Sant Jeroni participarà el 27 octubre a les 19,30h a la XIII trobada Coral Tardor amb les corals Quatre Vents, del Poble Sec i Coral Estel de la parroquia del Pilar.

Parròquia del Pilar,
C. Casanova, 175 de Barcelona

Coneixes els productes solidaris de La Casa dels Xuklis?

www.afanoc.org · 93 237 79 79

 nens amb càncer
ASSOCIACIÓ AFANOC

Agenda

de destacats del trimestre

Això només és una petita selecció de tots els esdeveniments que es fan al barri; en pots trobar la llista sencera a l'agenda de la Sala Polivalent.

Et recomanem que abans d'assistir a cap acte consultis les possibles modificacions.

lleure

«Dones de gel. Ombres de l'Àrtic»

Aules d'Extensió Universitària. Amb Francesc Bailón, antropòleg i viatger polar. 3 €.
Dimarts 30 d'octubre,
17 h Sala Polivalent. Org. AEEF

Gran Quina a Montbau

Durant el mes de desembre. Data per confirmar. Org. AVM.

Dinar de Halloween

15€. Dijous 8 de novembre, 14 h.
Inscripcions els dilluns al local social de 11h a 13h i de 16h a 18h.
I al Espai Social La Pedrera de dilluns a divendres. Org. AVM.

Dinar de Nadal

15 €. Dijous 12 de desembre, 14 h.
Inscripcions els dilluns al local social de 11h a 13h i de 16h a 18h. I al Espai Social La Pedrera de dilluns a divendres. Org. AVM.

esport

Torneig de Nadal de Tennis Taula

Categories infantil i sènior. Dissabte 22 de desembre, 16 h. Sala Polivalent Org.

punt científic

Actualitat sobre el càncer de mama

a càrrec de la doctora Saura, cap de la unitat de càncer de mama de l'Hospital Vall d'Hebron.
Dimecres 26 de setembre, 18 h. Espai Social la Pedrera. Org. Montbau Punt Científic i Hospital Vall d'Hebron

Atomitza't

a càrrec de Jordi Díaz.
Com la nanotecnologia ens ajuda a comprendre les partícules més petites del nostre entorn: els àtoms.
+8 anys. Cal inscripció.
Dijous 27 de setembre, 18.30 h Biblioteca
Org. Montbau Punt Científic i Biblioteca

Vine a descobrir el món microscòpic

taller de Mara Carmona.
Practica l'observació de la vida minúscula amb el microscopi. Entre 10 i 13 anys.
Dissabte 20 d'octubre,
12 h Sala Polivalent
Org. Montbau Punt Científic

Montbau s'omple de misteri

Durant la tardor aconseguirem ficar-nos a la pell del detectiu Conan i de Sherlock Holmes a través de l'art i la literatura amb l'ajuda dels esdeveniments que s'organitzen... No en perdeu el rastre!

Crims, ciència i literatura

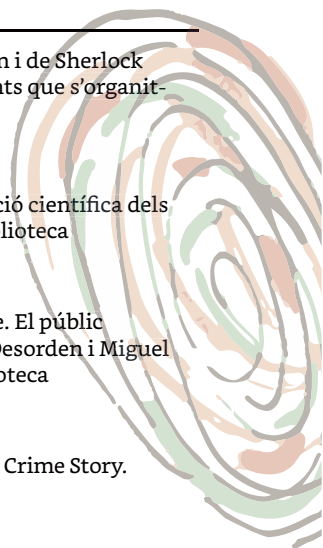
Una conversa amb l'escriptor Marc Pastor, que forma part de la secció científica dels Mossos d'Esquadra. Dijous 4 d'octubre, 18.30 h. Biblioteca. Org. Biblioteca

S'ha escrit un crim

Jam literària en directe on s'improvisaran històries de gènere negre. El públic decideix la trama. Amb la música en directe de Las Hermanas del Desorden i Miguel Villar Jazz Trio. Dijous 4 d'octubre, 20 h. Pla de Montbau. Org. Biblioteca

Parlem de sèries

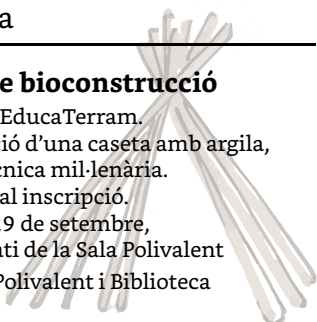
Criminals, advocats i policies als EUA: The good wife, a American Crime Story. Dijous 8 de novembre, 19 h Biblioteca. Org. Biblioteca

infància

Taller de bioconstrucció

a càrrec d'EducaTerram.
Construcció d'una caseta amb argila, segons tècnica mil·lenària.
+4 anys. Cal inscripció.
Dissabte 29 de setembre,
17.30 h Pati de la Sala Polivalent
Org. Sala Polivalent i Biblioteca

Ni prínceps ni princeses

Contes de valors igualitaris amb Adriana Segurado. De 4 a 9 anys.
Dissabte 24 de novembre, 12 h
Sala Polivalent

música

Cicle clàssica

Lieder de Mozart, canzonette de Martín i Soler, amb Elisabet Gimeno (soprano) i Anna Puigmartí (piano).
Dijous 29 de novembre,
19 h Sala Polivalent.
Org. Districte d'Horta-Guinardó

família

Mercat de segona mà de joguines i roba.

Dona una altra oportunitat als jocs i a les peces de vestir.
Diumenge 16 de desembre,
11 h Sala Polivalent
Org. AMPES i escoles de Montbau i Sala Polivalent

Tió de Nadal

Busqueu entre els comerços del barri l'entrada per poder-hi picar.
Dissabte 22 de desembre,
12h Sala Polivalent
Org. Comerços del barri de Montbau

dones

Taller Autocura

per a dones que volen millorar les seves relacions emocionals. 10 sessions.
Inscripció prèvia.
A partir del 4 d'octubre Biblioteca
Org. PIAD d'Horta

Qui va ser Joana Alemany, que dona nom a un dels carrers de Montbau?

Gina i Lila Pla Alemany

A Barcelona, només un 7% dels carrers tenen nom de dona. Gràcies al suport de l'Associació de Veïns de Montbau i a més de dues mil firmes, el barri ha posat el seu gra de sorra per incrementar aquest percentatge penós amb la inauguració del carrer Joana Alemany, que va del carrer Harmonia al carrer d'Hipàtia d'Alexandria.

I doncs, qui va ser Joana Alemany?

La Joana va néixer al Barri Xino, filla d'un taxista i d'una venedora de roba a mercats ambulants. No va ser una dona il·lustre ni famosa, però va ser una lluitadora nata que va fer molta feina per millorar la nostra ciutat. Als anys 70 va tenir un paper significatiu en el moviment ecologista, i amb els anys va esdevenir una professional del maquillatge i va treballar al Liceu i en el món de la publicitat. Ella i el seu marit, Pep Pla, van ser els cofundadors de moltes iniciatives: Alfalfa, la primera teteria de Barcelona, la primera sauna solar del món. En aquella època, molta gent els va considerar uns hippies idealistes, però el temps els ha donat la raó en moltes coses. Eren uns idealistes visionaris!

Quan la seva filla de cinc anys va ser diagnosticada amb leucèmia, la Joana i el Pep varen impulsar AFANOC, l'Associació de Familiars i Amics de Nens amb Càncer de Catalunya, amb un grup de pares afectats.

Durant més de vint anys, la Joana va treballar de manera voluntària per millorar la qualitat de vida de milers de criatures amb càncer i les seves famílies, i gràcies als esforços de molta molta gent es van aconseguir coses que semblaven impossibles: una llei d'educació, una llei que té en compte la conciliació familiar per malaltia de llarga durada d'un fill, un equip de voluntaris potent i ben format i la creació de la campanya «Posa't la gorra», una festa anual que se celebra a Barcelona i que ha sigut determinant a l'hora de donar visibilitat al càncer infantil al nostre país i normalitzar-lo.

Amb l'AFANOC també va néixer la Casa dels Xuklis, una casa d'acollida per a les famílies que s'han de desplaçar des de fora de Barcelona perquè els seus fills rebin tractament als hospitals de referència de la Ciutat Comtal. Els Xuklis van arribar al barri l'any 2011 i s'han convertit en una part fonamental del teixit associatiu, sobretot amb el festival Rock pels Xuklis, que se celebra cada any.

Durant el procés de la seva malaltia, el càncer, la Joana va desenvolupar un projecte personal i va arribar a ser una pintora que en els seus quadres expressava totalment els seus sentiments i les seves vivències.

Gràcies per ser una gran mare, una gran dona i una boníssima persona.

Festa Major MONTBAU 2018

del 22 de setembre al 7 d'octubre

Organitza :

Col·laboren:

Caixabank, David Tallada, Sala Polivalent, Biblioteca Albert Pérez Baró, Bicharracos Montbau, Club Petanca Montbau, Casal Parroquial de Montbau, Coral Sant Jeroni, Ermitants de Sant Cebrià, UD Montbau, Grup de Teatre de Montbau i DJ Resident Robert
Restaurant Ginesta, Pastisseria Arregui, Bar J5, Cansaladaria Joan, Super Cesana
Fleca Montserrat, Forners i pastissers Puig.

Ressò de
Montbau
Revista independent d'Horta Guinardó